

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΡΟΘ

ΤΕΣΣΕΡΑ

Μια επιλογή θα τον ελευθερώσει

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΑΠΟ
ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΑΠΟΚΛΙΣΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FOUR: A DIVERGENT COLLECTION
Από τις Εκδόσεις Katherine Tegen Books, Νέα Υόρκη 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τέσσερα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Veronica Roth
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joel Tippie
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ραλλού Ρουχατά

© Veronica Roth, 2014

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© Εικόνες εξωφύλλου: Veronica Roth, 2014

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2016, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1400-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1401-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΡΟΘ

ΤΕΣΣΕΡΑ

*Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά*

*Στους αναγνώστες μου,
που είναι σοφοί και γενναίοι.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	11
Η ΜΕΤΑΤΑΞΗ	13
Ο ΜΥΟΥΜΕΝΟΣ.....	59
Ο ΓΙΟΣ.....	111
Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ.....	161
«ΠΡΩΤΗ ΑΛΤΡΙΑ – Η ΤΡΙΣ!»	229
«ΠΡΟΣΕΧΕ, ΤΡΙΣ»	233
«ΕΙΣΑΙ ΟΜΟΡΦΗ, ΤΡΙΣ».....	241

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΑΡΧΙΣΑ ΝΑ ΓΡΑΦΩ την *Απόκλιση* από την οπτική του Τομπάιας Ίτον, ενός αγοριού από την Αυταπάρνηση, το οποίο βρισκόταν σε μια περίεργη ένταση με τον πατέρα του και λαχταρούσε να αποδεσμευτεί από τη φατρία του. Ύστερα από τριάντα σελίδες έπεσα σε τέλμα, επειδή ο αφηγητής δεν ήταν ο σωστός για την ιστορία που ήθελα να πω. Τέσσερα χρόνια αργότερα, όταν έπιασα ξανά την ιστορία, βρήκα τον σωστό χαρακτήρα για να την καθοδηγήσει, αυτή τη φορά ένα κορίτσι από την Αυταπάρνηση, το οποίο διψούσε να μάθει από τι ήταν φτιαγμένο. Όμως ο Τομπάιας δεν εξαφανίστηκε ποτέ – μπήκε στην ιστορία ως ήρωας με το όνομα Τέσσερα, εκπαιδευτής της Τρις, φίλος, σύντροφος και ίσος. Ήταν πάντοτε ένας χαρακτήρας που ήθελα να εξερευνήσω περαιτέρω, κυρίως εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο ζωντάνευε για μένα κάθε φορά που εμφανιζόταν στις σελίδες που έγραφα. Στα μάτια μου είναι ισχυρός λόγω του τρόπου με τον οποίο υπερνικά τις αντιξοότητες και, μάλιστα, καταφέρνει, σε κάποιες περιπτώσεις, ακόμα και να ευημερεί μέσα από αυτές.

Οι πρώτες τρεις ιστορίες, «Η μετάταξη», «Ο μουύμενος» και «Ο γιος», λαμβάνουν χώρα προτού γνωρίσει την Τρις, καθώς ακολουθεί το μονοπάτι του από την Αυταπάρνηση στη Γενναϊότητα ανακαλύπτοντας τη δύναμή του. Στην τελευταία, «Ο Προδότης», η οποία συμπίπτει χρονικά με τη μέση της *Απόκλισης*, γνωρίζει την Τρις. Ήθελα πάρα πολύ να συμπεριλάβω τη στιγ-

μή της γνωριμίας τους, όμως, δυστυχώς, δεν ταίριαζε στο χρονοδιάγραμμα της ιστορίας – μπορείτε ωστόσο να τη βρείτε στο πίσω μέρος αυτού του βιβλίου.

Η σειρά ακολουθεί την Τρις από τη στιγμή που πήρε τον έλεγχο της ζωής της και της ταυτότητάς της· και με αυτές τις ιστορίες μπορούμε να ακολουθήσουμε τον Τέσσερα, καθώς κάνει το ίδιο. Τα υπόλοιπα, όπως συνηθίζουμε να λέμε, είναι ιστορία.

Βερόνικα Ροθ

Η ΜΕΤΑΤΑΞΗ

ΣΥΝΕΡΧΟΜΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ προσομοίωση με ένα ουρλιαχτό. Τα χείλια μου τσούζουν και, όταν απομακρύνω το χέρι μου από πάνω τους, υπάρχει αίμα στα ακροδάχτυλά μου. Θα πρέπει να τα δάγκωσα κατά τη διάρκεια του τεστ.

Η Ατρόμητη που μου έκανε το τεστ κλίσης –Τόρι είτε ότι ήταν το όνομά της– μου ρίχνει ένα παράξενο βλέμμα, καθώς μαζεύει τα μαύρα μαλλιά της προς τα πίσω και τα δένει σε κότσο. Τα μπράτσα της είναι καλυμμένα από πάνω ως κάτω με μελάνι – φλόγες, ακτίνες φωτός και φτερά γερακιού.

«Όταν ήσουν στην προσομοίωση... είχες επίγνωση ότι δεν ήταν πραγματικότητα;» μου λέει η Τόρι, καθώς απενεργοποιεί το μηχάνημα. Μιλά και φέρεται αδιάφορα, αλλά πρόκειται για μια καλά μελετημένη αδιαφορία, την οποία έχει μάθει έπειτα από χρόνια εξάσκησης. Την αναγνωρίζω όταν τη βλέπω. Πάντοτε την αναγνωρίζω.

Ξαφνικά αισθάνομαι έντονα την καρδιά μου να χτυπά. Αυτό είτε ο πατέρας μου ότι θα συνέβαινε. Μου είπε ότι θα με ρωτούσαν αν είχα επίγνωση κατά τη διάρκεια της προσομοίωσης και μου υπέδειξε τι να πω, όταν θα με ρωτούσαν.

«Όχι», απαντώ. «Αν είχα επίγνωση, θα είχα μασήσει τα χείλια μου μέχρι να ματώσουν;»

Η Τόρι με μελετά για μερικά δευτερόλεπτα και μετά δαγκώνει τον κρικό που έχει περασμένο στο χείλος της. «Συγχα-

ρητήρια. Το αποτέλεσμα σου ήταν ξεκάθαρο: Αυταπάρηση».

Κουνώ το κεφάλι μου, αν και αισθάνομαι τη λέξη «Αυταπάρηση» σαν θηλιά τυλιγμένη γύρω από τον λαιμό μου.

«Δεν είσαι ικανοποιημένος;» με ρωτά.

«Τα μέλη της φατριάς μου θα είναι».

«Δε ρώτησα γι' αυτά, για σένα ρώτησα». Το στόμα και τα μάτια της Τόρι γέρνουν προς τα κάτω στις γωνίες σαν να κουβαλούν μικρά βάρη· σαν να είναι λυπημένη για κάτι. «Αυτό το δωμάτιο είναι ασφαλές. Εδώ μέσα μπορείς να πεις ό,τι θέλεις».

Ήξερα τι θα σήμαιναν οι επιλογές μου στο τεστ κλίσης προτού φτάσω στο σχολείο σήμερα το πρωί. Επέλεξα φαγητό αντί για όπλο. Μπήκα μπροστά στο σκυλί για να σώσω το κοριτσάκι. Ήξερα ότι, αφού θα έκανα αυτές τις επιλογές, το τεστ θα τελείωνε και θα λάμβανα ως αποτέλεσμα την Αυταπάρηση. Και δεν ξέρω αν θα έκανα διαφορετικές επιλογές, αν ο πατέρας μου δε με είχε δασκαλέψει σωστά, αν δεν έλεγχε κάθε κομμάτι του τεστ κλίσης μου από μακριά. Τι περίμενα, λοιπόν; Ποια φατρία ήθελα;

Οποιαδήποτε. Οποιαδήποτε εκτός από την Αυταπάρηση.

«Είμαι ικανοποιημένος», λέω αποφασιστικά. Δε με νοιάζει τι λέει – αυτό το δωμάτιο δεν είναι ασφαλές. Δεν υπάρχουν ασφαλή δωμάτια, δεν υπάρχουν ασφαλείς αλήθειες, δεν υπάρχουν ασφαλή μυστικά που να μπορείς να μοιραστείς.

Νιώθω ακόμα τα δόντια του σκύλου να κλείνουν γύρω από το μπράτσο μου, να σκίζουν το δέρμα μου. Νεύω στην Τόρι και κατευθύνομαι προς την πόρτα, αλλά, λίγο προτού φύγω, το χέρι της κλείνει γύρω από τον αγκώνα μου.

«Εσύ είσαι αυτός που πρέπει να ζηήσει με τις επιλογές του», λέει. «Όλοι οι άλλοι θα το ξεπεράσουν, θα προχωρήσουν, ό,τι κι αν αποφασίσεις. Εσύ όμως δε θα προχωρήσεις ποτέ».

Ανοίγω την πόρτα και βγαίνω.

+ + +

Επιστρέφω στην καφετέρια του σχολείου και κάθομαι στο τραπέζι των Ανιδιοτελών, ανάμεσα σε ανθρώπους που με γνωρίζουν ελάχιστα. Ο πατέρας μου δε μου επιτρέπει να πηγαίνω στις περισσότερες εκδηλώσεις της κοινότητας. Ισχυρίζεται ότι θα προκαλέσω αναταραχή, ότι θα κάνω κάτι που θα βλάψει τη φήμη του. Δε με νοιάζει. Είμαι πιο ευτυχημένος στο δωμάτιό μου, μέσα στο ήσυχο σπίτι, παρά όταν είμαι περιτριγυρισμένος από τους ευλαβείς και απολογητικούς Ανιδιοτελείς.

Εξαιτίας της συνεχούς απουσίας μου, όμως, οι άλλοι Ανιδιοτελείς είναι καχύποπτοι απέναντί μου, σίγουροι ότι κάτι δεν πάει καλά με μένα, ότι είμαι άρρωστος ή ανήθικος ή παράξενος. Ακόμα κι εκείνοι που είναι πρόθυμοι να με χαιρετήσουν με ένα νεύμα δεν κάνουν την κίνηση να συναντήσουν τα μάτια μου.

Κάθομαι με τα χέρια μου να σφίγγουν τα γόνατά μου, κοιτάζοντας τα γύρω τραπέζια, ενώ οι άλλοι μαθητές τελειώνουν τα τεστ κλίσης τους. Το τραπέζι των Πολυμαθών είναι καλυμμένο με ύλη για μελέτη, αλλά δε διαβάζουν όλοι – απλά προσποιούνται ότι διαβάζουν, ανταλλάσσοντας κουβέντες αντί για ιδέες, με τα μάτια τους να πέφτουν ξανά στις λέξεις, κάθε φορά που νιώθουν ότι κάποιος τούς κοιτάζει. Οι Ειλικρινείς μιλούν δυνατά, όπως πάντα. Οι Ειρηνικοί χαμογελούν, γελούν, βγάζουν φαγητό από τις τσέπες τους και το μοιράζουν. Οι Ατρόμητοι είναι φασαριόζοι, σωριασμένοι πάνω σε τραπέζια και καρέκλες· γέρνουν ο ένας πάνω στον άλλο, σκουντιούνται, πειράζονται μεταξύ τους.

Ήθελα οποιαδήποτε άλλη φατρία. Οποιαδήποτε άλλη φατρία εκτός από τη δική μου, όπου όλοι έχουν ήδη αποφασίσει ότι δεν αξίζω την προσοχή τους.

Τελικά, μια Πολυμαθής μπαίνει στην καφετέρια και σηκώνει το χέρι της για να μας δείξει ότι πρέπει να κάνουμε ησυχία. Οι Ανιδιοτελείς και οι Πολυμαθείς σωπαίνουν αμέσως, αλλά πρέπει να φωνάξει «Ησυχία!» για να την προσέξουν οι Ατρόμητοι, οι Ειρηνικοί και οι Ειλικρινείς.

«Τα τεστ κλίσης τελείωσαν», λέει. «Να θυμάστε ότι δεν επι-

τρέπεται να συζητάτε τα αποτελέσματά σας με κανέναν, ούτε καν με τους φίλους ή τους συγγενείς σας. Η Τελετή Επιλογής θα γίνει αύριο στον Πυρήνα. Φροντίστε να έχετε φτάσει τουλάχιστον δέκα λεπτά προτού ξεκινήσει. Είστε ελεύθεροι».

Τρέχουν όλοι προς τις πόρτες· στο δικό μας τραπέζι περιμένουμε μέχρι να φύγουν όλοι οι άλλοι, προτού σηκωθούμε καν όρθιοι. Ξέρω το μονοπάτι που θα ακολουθήσουν οι σύντροφοί μου Ανιδιοτελείς για να φύγουν από δω, διασχίζοντας τον διάδρομο για να βγουν από τις εξώπορτες και να φτάσουν στη στάση του λεωφορείου. Μπορεί να μείνουν εκεί πάνω από μία ώρα, αφήνοντας άλλους να μπουν μπροστά τους στη σειρά. Δε νομίζω ότι μπορώ να αντέξω άλλο αυτή τη σιωπή.

Αντί να τους ακολουθήσω, βγαίνω από μια πλαϊνή πόρτα και μπαίνω σε ένα δρομάκι δίπλα στο σχολείο. Έχω ξαναπάρει αυτόν τον δρόμο, αλλά συνήθως προχωρώ αθόρυβα και αργά, καθώς δε θέλω να με δουν ή να με ακούσουν. Το μόνο που θέλω να κάνω σήμερα είναι να τρέξω.

Τρέχω ως το τέλος του παράδρομου και μπαίνω στον άδειο δρόμο πηδώντας πάνω από μια λακκούβα που βρίσκεται στο οδόστρωμα. Το φαρδύ σακάκι των Ανιδιοτελών που φορώ τσιτώνει μπροστά μου από τον άνεμο· το κατεβάζω από τους ώμους μου, έτσι ώστε να ανεμίζει πίσω μου σαν σημαία, και μετά το αφήνω να βγει από το σώμα μου. Σηκώνω τα μανίκια του πουκαμίσου μου ως τους αγκώνες, καθώς τρέχω, και επιβραδύνω σε ένα ελαφρύ τρέξιμο, όταν το σώμα μου δεν μπορεί να αντέξει πια την ταχύτητα. Νιώθω λες και ολόκληρη η πόλη περνά γρήγορα από δίπλα μου, με τα κτίρια να θολώνουν και να γίνονται ένα. Ακούω τον θόρυβο των παπουτσιών μου στο οδόστρωμα λες και ο ήχος είναι κάτι ξέχωρο από μένα.

Τελικά, αναγκάζομαι να σταματήσω, καθώς οι μύες μου καίνε. Είμαι στον ερημότοπο των ανθρώπων χωρίς φατρία, που βρίσκεται ανάμεσα στον τομέα της Αυταπάρνησης και στα κεντρικά της Πολυμάθειας, στα κεντρικά της Ειλικρίνειας και τα κοινά μας μέρη. Σε κάθε συνάντηση της φατρίας οι ηγέτες μας, που

συνήθως μιλούν μέσω του πατέρα μου, μας ενθαρρύνουν να μη φοβόμαστε τους χωρίς φατρία, να τους αντιμετωπίζουμε ως ανθρώπινα όντα και όχι σαν τσακισμένα, χαμένα πλάσματα. Αλλά εγώ δεν ένιωσα ποτέ ότι πρέπει να τους φοβάμαι.

Ανεβαίνω στο πεζοδρομίο, έτσι ώστε να μπορώ να κοιτάζω μέσα από τα τζάμια των κτιρίων. Αυτό που βλέπω κυρίως είναι παλιά έπιπλα, δωμάτια γυμνά, σκουπίδια στο πάτωμα. Όταν οι περισσότεροι κάτοικοι της πόλης έφυγαν –και σίγουρα έτσι έγινε, αφού πάρα πολλά κτίρια σήμερα είναι ακατοίκητα–, δεν πρέπει να έφυγαν βιαστικά, επειδή οι χώροι όπου κατοικούσαν είναι ιδιαίτερος καθαροί. Παρ’ όλα αυτά, δεν έχει απομείνει τίποτα ενδιαφέρον.

Όταν όμως περνώ έξω από ένα κτίριο στη γωνία, βλέπω κάτι μέσα. Το δωμάτιο πίσω ακριβώς από το τζάμι είναι το ίδιο γυμνό όπως όλα τα άλλα από τα οποία έχω περάσει, αλλά πίσω από την πόρτα μπορώ να δω ένα φως: ένα αναμμένο κάρβουνο.

Κοντοστεκόμαι μπροστά στο παράθυρο και σπρώχνω ελαφρά για να δω αν ανοίγει. Στην αρχή δεν κουνιέται, μετά το τραντάζω μπρος πίσω και με ένα «κρακ» μου κάνει τη χάρη να υποχωρήσει. Πρώτα περνώ τον κορμό μου και μετά τα πόδια μου: πέφτω μέσα σαν σακί με πατάτες. Οι αγκώνες μου τσούζουν, όπως γδέρονται στο πάτωμα.

Ο χώρος μυρίζει μαγειρεμένο φαγητό, καπνό και ιδρώτα. Πλησιάζω σιγά σιγά το κάρβουνο, προσπαθώντας να αφουγκραστώ για φωνές που θα με προειδοποιήσουν για την παρουσία κάποιου χωρίς φατρία εδώ, αλλά το μόνο που επικρατεί είναι σιωπή.

Στο διπλανό δωμάτιο τα τζάμια είναι μαυρισμένα από μπογιά και βρομιά, όμως καταφέρνει να περάσει λίγο φως μέρας από μέσα τους, γι’ αυτό μπορώ να δω ότι υπάρχουν τυλιγμένες ψάθες σκόρπιες στο πάτωμα σε όλο το δωμάτιο και παλιές κονσέρβες με κομμάτια ξεραμένου φαγητού κολλημένα μέσα τους. Στο κέντρο του δωματίου βρίσκεται μια μικρή ψησταριά με κάρβουνα. Τα περισσότερα είναι γκριζωπά, η φωτιά τους έχει σβήσει, αλ-

λά ένα είναι ακόμα αναμμένο, δείχνοντας ότι κάποιος βρισκόταν εδώ πριν από λίγο. Κρίνοντας μάλιστα από τη μυρωδιά και την παρουσία από παλιές κονσέρβες, ήταν αρκετά άτομα.

Μου δίδασκαν πάντα ότι οι χωρίς φατρία ζούσαν χωρίς κοινωνότητα, απομονωμένοι ο ένας από τον άλλο. Τώρα, κοιτάζοντας αυτό το μέρος, αναρωτιέμαι γιατί τους πίστευα. Τι θα τους εμπόδιζε να σχηματίσουν ομάδες, όπως έχουμε κάνει κι εμείς; Είναι στη φύση μας.

«Τι κάνεις εδώ;» με ρωτά απότομα μια φωνή, και με διαπερνά σαν ηλεκτρικό ρεύμα.

Γυρίζω και βλέπω έναν μουτζουρωμένο, γλομό άντρα στο διπλανό δωμάτιο, να σκουπίζει τα χέρια του σε μια τραχιά πετσέτα.

«Εγώ απλά...» Κοιτάζω την ψησταριά. «Είδα φωτιά. Αυτό είναι όλο».

«Ααα».

Ο άντρας βάζει τη γωνία της πετσέτας στην πίσω τσέπη του. Φορά το μαύρο παντελόνι των Ειλικρινών, μπαλωμένο με το μπλε ύφασμα των Πολυμαθών, και ένα γκρι πουκάμισο των Αντιδιοτελών, το ίδιο με αυτό που φορώ κι εγώ. Είναι λεπτός σαν καλάμι, αλλά φαίνεται δυνατός· αρκετά δυνατός ώστε να μου κάνει κακό, αν και δε νομίζω ότι θα μου κάνει.

«Ευχαριστώ, υποθέτω», λέει. «Δεν έχει πιάσει τίποτα φωτιά εδώ, όμως».

«Το βλέπω», απαντώ. «Τι είναι αυτό το μέρος;»

«Είναι το σπίτι μου», λέει με ένα ψυχρό χαμόγελο. Του λείπει ένα δόντι. «Δεν ήξερα ότι θα είχα επισκέπτες, γι' αυτό δε φρόντισα να συμμαζέψω».

Στρέφω το βλέμμα μου από εκείνον στις σκόρπιες κονσέρβες. «Θα πρέπει να στριφογυρίζεις πολύ στον ύπνο σου, για να χρειάζεσαι τόσο πολλές κουβέρτες».

«Πρώτη φορά γνωρίζω ένα Κούτσουρο που χώνει τόσο πολύ τη μύτη του στις δουλειές των άλλων», λέει. Με πλησιάζει περισσότερο και συνοφρυώνεται. «Μου φαίνεσαι κάπως γνωστός».

Ξέρω ότι δεν μπορεί να τον έχω ξανασυναντήσει, όχι εκεί όπου μένω εγώ, περικυκλωμένος από πανομοιότυπα σπίτια στην πιο μονότονη γειτονιά στην πόλη, πετριγυρισμένος από ανθρώπους με πανομοιότυπα γκρι ρούχα και πανομοιότυπα κοντά μαλλιά. Μετά το συνειδητοποιώ: όσο κρυμμένο κι αν προσπαθεί να με κρατήσει ο πατέρας μου, δεν παύει να είναι ο ηγέτης του συμβουλίου, ένα από τα πιο εξέχοντα άτομα στην πόλη μας – κι εγώ του μοιάζω.

«Με συγχωρείς για την ενόχληση», λέω με την καλύτερη Ανιδιοτελή φωνή μου. «Θα φύγω αμέσως».

«Όντως σε ξέρω», συνεχίζει ο άντρας. «Είσαι ο γιος της Έβελιν Ίτον, έτσι δεν είναι;»

Κοκαλώνω όταν ακούω το όνομά της. Έχουν περάσει χρόνια από τότε που το άκουσα, επειδή ο πατέρας μου δεν το αναφέρει, δε δίνει καν σημασία αν το ακούσει. Το να συνδεθώ ξανά μαζί της, ακόμα και λόγω ομοιότητας, μου φαίνεται παράξενο, σαν να φορώ ένα παλιό ρούχο που δε μου πηγαίνει πια.

«Πώς την ξέρεις;» Θα πρέπει να τη γνώριζε καλά για να τη δει στο πρόσωπό μου, το οποίο είναι πιο χλομό από το δικό της, τα μάτια μου μπλε αντί για σκούρα καστανά. Οι περισσότεροι δεν κοιτούσαν αρκετά προσεκτικά για να δουν όλα μας τα κοινά: τα μακριά δάχτυλά μας, τις γαμπές μύτες μας, τα ίσια, διαρκώς συνοφρυωμένα φρύδια μας.

Διστάζει λίγο. «Ήταν εθελόντρια με τους Ανιδιοτελείς μερικές φορές. Μοίραζε τρόφιμα, κουβέρτες και ρούχα. Είχε ένα πρόσωπο που δύσκολα ξεχνάς. Επίσης, ήταν παντρεμένη με τον ηγέτη του συμβουλίου. Όλοι την ήξεραν...»

Μερικές φορές καταλαβαίνω ότι κάποιος λέει ψέματα από τον τρόπο που αισθάνομαι όταν οι λέξεις του κολλούν πάνω μου, άβολα και λάθος, όπως νιώθει ένας Πολυμαθής όταν διαβάζει μια συντακτικά λανθασμένη πρόταση. Δεν ξέρω πώς γνώριζε τη μητέρα μου, αλλά δεν είναι επειδή κάποτε του έδωσε μια κονσέρβα σούπας. Όμως διψώ τόσο πολύ να ακούσω κι άλλα για εκείνη, που δεν επιμένω.

«Πέθανε, το ήξερες;» λέω. «Πριν από χρόνια».

«Όχι, δεν το ήξερα». Το στόμα του χαλαρώνει λίγο στις γωνίες. «Λυπάμαι που το ακούω».

Νιώθω παράξενα, καθώς στέκομαι σε αυτό το υγρό μέρος που μυρίζει σώματα και καπνό, ανάμεσα σε αυτές τις άδειες κονσέρβες που δείχνουν φτώχεια και μια αποτυχία να γίνεις μέλος της κοινωνίας. Αλλά υπάρχει και κάτι θελκτικό εδώ πέρα, μια ελευθερία, μια άρνηση να ανήκει κανείς σε αυτές τις αυθαίρετες κατηγορίες που έχουμε δημιουργήσει για τους εαυτούς μας.

«Η Τελετή Επιλογής σου θα πρέπει να είναι αύριο, για να δείχνεις τόσο ανήσυχος», λέει ο άντρας. «Σε ποια φατρία μπαίνεις;»

«Κανονικά δεν πρέπει να το πω σε κάποιον άλλο», απαντώ αυτόματα.

«Εγώ δεν είμαι κάποιος», λέει. «Είμαι ο κανένας. Αυτό σημαίνει να είσαι χωρίς φατρία».

Εξακολουθώ να μη λέω τίποτα. Η απαγόρευση να μοιραστώ το αποτέλεσμα του τεστ κλίσης μου ή κάποιο άλλο από τα μυστικά μου είναι πολύ βαθιά ριζωμένη στο καλούπι που με φτιάχνει και με ξαναφτιάχνει καθημερινά. Είναι αδύνατον να αλλάξω τώρα.

«Ααα, κάποιος που ακολουθεί τους κανόνες», λέει σαν να έχει απογοητευτεί. «Η μητέρα σου μου είπε κάποτε ότι ένιωθε πως η αδράνεια την είχε οδηγήσει στους Ανιδιοτελείς. Ήταν το μονοπάτι της μικρότερης αντίστασης». Σηκώνει τους ώμους του. «Πίστεψέ με, όταν σου λέω, μικρέ Ίτον, ότι η αντίσταση είναι κάτι που αξίζει».

Νιώθω ένα κύμα οργής. Δε θα έπρεπε να μου μιλάει για τη μητέρα μου σαν να ανήκει σε εκείνον και όχι σε μένα, δε θα έπρεπε να με κάνει να αμφισβητώ όλα όσα θυμάμαι για εκείνη απλά και μόνο επειδή μπορεί να του σέρβιρε ή να μην του σέρβιρε φαγητό κάποτε. Δε θα έπρεπε να μου λέει απολύτως τίποτα – είναι ο κανένας, χωρίς φατρία, απομονωμένος, ένα τίποτα.

«Ναι;» λέω. «Κοίτα πού σε οδήγησε η αντίσταση. Ζεις τρώγοντας κονσέρβες μέσα σε μισογκρεμισμένα κτίρια. Δε μου

ακούγεται και τόσο υπέροχο». Κατευθύνομαι προς την είσοδο από την οποία εμφανίστηκε ο άντρας. Ξέρω ότι θα βρω κάποια πίσω πόρτα που θα βγάξει σε κάποιο δρομάκι· δε με ενδιαφέρει πού, αντί να φύγω γρήγορα από εδώ.

Διαλέγω ένα μονοπάτι στο πάτωμα, προσέχοντας να μην πατήσω πάνω στις κουβέρτες. «Προτιμώ να τρώω από κονσέρβα, παρά να με πνίγει κάποια φατρία», λέει ο άντρας, όταν φτάνω στο χολ.

Δεν κοιτάζω πίσω.

+ + +

Όταν φτάνω σπίτι, κάθομαι στο μπροστινό σκαλί και παίρνω βαθιές ανάσες από τον δροσερό ανοιξιάτικο αέρα για μερικά λεπτά.

Η μητέρα μου ήταν εκείνη που με έμαθε να κλέβω στιγμές όπως αυτή, στιγμές ελευθερίας, παρόλο που δεν το ήξερε. Την κοιτούσα να τις απολαμβάνει, βγαίνοντας στα κρυφά από την πόρτα μέσα στο σκοτάδι, όταν ο πατέρας μου κοιμόταν, ενώ έμπαινε ξανά μέσα όταν το φως του ήλιου έκανε την εμφάνισή του πίσω από τα κτίρια. Τις έκλεβε ακόμα κι όταν ήταν μαζί μας και στεκόταν πάνω από τον νιπτήρα με τα μάτια της κλειστά, τόσο απόμακρη από το παρόν, που ούτε καν με άκουγε όταν της μιλούσα.

Όμως έμαθα και κάτι άλλο, καθώς την παρακολουθούσα, και αυτό είναι ότι οι στιγμές ελευθερίας πρέπει πάντοτε να τελειώνουν.

Σηκώνομαι τινάζοντας νιφάδες τσιμέντου από το γκρι παντελόνι μου και ανοίγω την πόρτα. Ο πατέρας μου κάθεται στην πολυθρόνα στο καθιστικό, με διάφορα χαρτιά σκόρπια γύρω του. Ισιώνω το σώμα μου και γίνομαι ψηλός τόσο, που να μην μπορεί να με επιπλήξει επειδή καμπουριάζω. Προχωρώ προς τη σκάλα. Ίσως και να με αφήσει να πάω στο δωμάτιό μου χωρίς να με προσέξει.

«Πες μου για το τεστ κλίσης σου», λέει και μου δείχνει τον καναπέ για να καθίσω.

Διασχίζω το δωμάτιο, περνώντας προσεκτικά πάνω από μια στοίβα χαρτιά στο χαλί, και κάθομαι στο σημείο που μου δείχνει, ακριβώς στην άκρη του μαξιλαριού, έτσι ώστε να μπορέσω να σηκωθώ γρήγορα.

«Λοιπόν;» Βγάζει τα γυαλιά του και με κοιτάζει με προσδοκία.

Ακούω ένταση στη φωνή του, εκείνη την ένταση που έχει μόνο έπειτα από μια δύσκολη μέρα στη δουλειά. Πρέπει να είμαι προσεκτικός.

«Ποιο ήταν το αποτέλεσμα σου;»

Δε μου περνά καν από το μυαλό να αρνηθώ να του πω. «Αυταπάρρηση».

«Και τίποτε άλλο;»

Συνοφρυώνομαι. «Όχι, φυσικά όχι».

«Μη με κοιτάξεις έτσι», λέει, και το συνοφρύωμά μου εξαφανίζεται. «Δε συνέβη τίποτα παράξενο με το τεστ σου;»

Κατά τη διάρκεια του τεστ μου είχα επίγνωση πού βρισκόμουν – ήξερα πως, παρότι ένιωθα πως στεκόμουν στην καφετέρια του σχολείου μου, στην πραγματικότητα ήμουν ξαπλωμένος μπρούμυτα σε μια πολυθρόνα στο δωμάτιο του τεστ κλίσης, με το σώμα μου συνδεδεμένο σε ένα μηχάνημα με μια σειρά καλωδίων. Αυτό ήταν παράξενο. Αλλά δε θέλω να του μιλήσω γι' αυτό τώρα, όχι την ώρα που μπορώ να δω ξεκάθαρα τη νευρική του να συγκεντρώνεται μέσα του σαν σύννεφα καταιγίδας.

«Όχι», απαντώ.

«Μη μου λες ψέματα», λέει και αρπάζει το μπράτσο μου, με τα δάχτυλά του σφιχτά σαν μέγκενη.

Δεν τον κοιτάζω.

«Δε λέω ψέματα», απαντώ ήρεμα. «Το αποτέλεσμα ήταν Αυταπάρρηση, όπως περιμέναμε. Η γυναίκα που μου έκανε το τεστ δε μου έριξε ούτε ματιά καθώς έβγαινα από το δωμάτιο. Το ορκίζομαι».

Με αφήνει. Το δέρμα μου κοκκίνισε αμέσως στο σημείο που το έσφιξε.

«Ωραία. Είμαι σίγουρος ότι έχεις πολλά να σκεφτείς. Καλύτερα να πας στο δωμάτιό σου τώρα».

«Μάλιστα, κύριε».

Σηκώνομαι και διασχίζω το δωμάτιο ανακουφισμένος.

«Α», λέει. «Απόψε θα έρθουν κάποια από τα άλλα μέλη του συμβουλίου, γι' αυτό καλύτερα να φας νωρίς».

«Μάλιστα, κύριε».

+ + +

Προτού δύσει ο ήλιος, παίρνω φαγητό από τα ντουλάπια και το ψυγείο: δυο ψωμάκια και ωμά καρότα που έχουν ακόμα πάνω τους τις πρασινάδες, ένα κομμάτι τυρί και ένα μήλο, υπολείμματα κοτόπουλου χωρίς καθόλου καρυκεύματα. Όλο το φαγητό έχει την ίδια γεύση: σκόνη και ζύμη. Έχω τα μάτια μου καρφωμένα στην πόρτα, έτσι ώστε να μην πέσω πάνω στους συναδέλφους του πατέρα μου. Δε θα του άρεσε αν ήμουν ακόμα εδώ κάτω όταν θα έρχονταν.

Τελειώνω ένα ποτήρι νερό, όταν το πρώτο μέλος του συμβουλίου εμφανίζεται στο κατώφλι, και διασχίζω βιαστικά το καθιστικό προτού φτάσει ο πατέρας μου στην πόρτα. Περιμένει με το χέρι του στο πόμολο, κοιτάζοντάς με με τα φρύδια του υψωμένα, καθώς γλιστρώ γύρω από την κουρπαστή. Δείχνει τη σκάλα και την ανεβαίνω γρήγορα, καθώς ανοίγει την πόρτα.

«Γεια σου, Μάρκους». Αναγνωρίζω τη φωνή του Άντριου Πράιορ. Είναι ένας από τους πιο στενούς φίλους του πατέρα μου στη δουλειά, πράγμα που δε σημαίνει τίποτα, επειδή κανείς δεν ξέρει πραγματικά τον πατέρα μου. Ούτε καν εγώ.

Από την κορυφή της σκάλας κοιτάζω προς τα κάτω τον Άντριου. Σκουπίζει τα πόδια του στο χαλάκι. Βλέπω αυτόν και την οικογένειά του μερικές φορές, μια τέλεια Ανιδιοτελής μονάδα, η Νάταλι και ο Άντριου, ο γιος και η κόρη τους –δεν είναι

δίδυμα, αλλά είναι δύο χρόνια μικρότερα από εμένα στο σχολείο-, να περπατούν όλοι τους ήρεμα στο πεζοδρόμιο και να κάνουν νεύματα με τα κεφάλια τους στους περαστικούς που συναντούν. Η Νάταλι οργανώνει όλες τις προσπάθειες εθελοντικής βοήθειας της Αυταπάρνησης προς τους χωρίς φατρία – η μητέρα μου θα πρέπει να την ήξερε, παρόλο που σπάνια συμμετείχε σε κοινωνικές εκδηλώσεις της Αυταπάρνησης, αφού προτιμούσε να κρατά τα μυστικά της, όπως κρατώ εγώ τα δικά μου, κρυμμένα μέσα σ' αυτό το σπίτι.

Ο Άντριου συναντά τα μάτια μου κι εγώ εξαφανίζομαι βιαστικά στον διάδρομο προς την κρεβατοκάμαρά μου και κλείνω την πόρτα πίσω μου.

Με την πρώτη ματιά το δωμάτιό μου είναι λιτό και καθαρό όπως είναι το δωμάτιο οποιουδήποτε Ανιδιοτελούς. Τα γκριζα σεντόνια μου και οι κουβέρτες μου είναι χωμένα σφιχτά γύρω από το λεπτό στρώμα, ενώ τα σχολικά βιβλία μου είναι στοιβαγμένα σε έναν τέλειο πύργο πάνω στο, από κοντραπλακέ, γραφείο μου. Μια μικρή συρταριέρα, που περιέχει αρκετά πανομοιότυπα σύνολα ρούχων, βρίσκεται δίπλα στο μικρό παράθυρο, το οποίο αφήνει να εισχωρήσει η μοναδική λεπτή ακτίνα φωτός τα απογεύματα. Μέσα από αυτό μπορώ να δω το διπλανό σπίτι, το οποίο είναι ίδιο με αυτό στο οποίο μένω εγώ, μόνο που βρίσκεται ενάμισι μέτρο πιο ανατολικά.

Ξέρω πώς η αδράνεια οδήγησε τη μητέρα μου στην Αυταπάρνηση, αν όντως εκείνος ο άντρας έλεγε την αλήθεια σχετικά με αυτά που του είπε εκείνη. Μπορώ να το δω να συμβαίνει και σεμένα αύριο, όταν θα σταθώ μπροστά από τα μπολ με τα στοιχεία των φατριών κρατώντας ένα μαχαίρι στο χέρι μου. Υπάρχουν τέσσερις φατρίες που δεν ξέρω ή δεν εμπιστεύομαι, με πρακτικές που δεν καταλαβαίνω, και μόνο μία που είναι οικεία, προβλέψιμη και εν μέρει κατανοητή. Αν το να επιλέξω την Αυταπάρνηση δε με οδηγήσει σε μια ζωή εκστατικής ευτυχίας, θα με οδηγήσει τουλάχιστον σε ένα άνετο μέρος.

Κάθομαι στην άκρη του κρεβατιού. *Όχι, δε θα με οδηγήσει*

εκεί, σκέφτομαι και μετά καταπίνω τη σκέψη, επειδή ξέρω από πού προέρχεται: από το παιδιάστικο κομμάτι του εαυτού μου, το οποίο φοβάται τον άντρα που προεδρεύει στη συγκέντρωση που γίνεται αυτή την ώρα στο καθιστικό του σπιτιού μας· τον άντρα, τις γροθιές του οποίου γνωρίζω καλύτερα απ' όσο γνωρίζω την αγκαλιά του.

Σιγουρεύομαι ότι η πόρτα είναι κλειστή και, για καλό και για κακό, στερεώνω την καρτέλα του γραφείου κάτω από το πόμολο. Μετά σκύβω δίπλα στο κρεβάτι και απλώνω το χέρι μου από κάτω του για να πιάσω το μπαούλο που φυλάω εκεί.

Μου το έδωσε η μητέρα μου, όταν ήμουν μικρός, και είπε στον πατέρα μου ότι ήταν για τις επιπλέον κουβέρτες και ότι το είχε βρει σε ένα μικρό δρόμο, κάπου. Όμως, όταν το έβαλε στο δωμάτιό μου, δεν το γέμισε με επιπλέον κουβέρτες. Έκλεισε την πόρτα μου, ακούμπησε το δάχτυλό της στα χείλη της για να μου υπενθυμίσει ότι δεν έπρεπε να μιλήσω, και το άφησε πάνω στο κρεβάτι μου για να το ανοίξει.

Μέσα στο ξεκλείδωτο μπαούλο υπήρχε ένα μπλε γλυπτό. Έμοιαζε με καταρράκτη, αλλά στην πραγματικότητα ήταν γυαλί, απολύτως διάφανο, καλογυαλισμένο, τέλειο.

«Τι κάνει;» τη ρώτησα τότε.

«Δεν κάνει τίποτα εμφανές», είπε και χαμογέλασε, αλλά το χαμόγελο ήταν σφιγμένο. «Αλλά ίσως να μπορεί να κάνει κάτι εδώ». Χτύπησε ελαφρά το στήθος της, πάνω ακριβώς από το στέρονο. «Τα όμορφα πράγματα μερικές φορές το κάνουν».

Από τότε γεμίζω το μπαούλο με αντικείμενα που άλλοι θα αποκαλούσαν άχρηστα: παλιά γυαλιά χωρίς τζάμι, κομμάτια από πεταμένες μητρικές πλακέτες υπολογιστή, μπουζί, γυμνά καλώδια, τον σπασμένο λαιμό ενός πράσινου μπουκαλιού, μια σκουριασμένη λεπίδα μαχαιριού. Δεν ξέρω αν η μητέρα μου θα τα θεωρούσε όμορφα –ή κι εγώ ακόμα–, όμως το καθένα από αυτά με εντυπωσίασε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που με εντυπωσίασε το γλυπτό, ως μυστικά και πολύτιμα πράγματα, επειδή ακριβώς ήταν τόσο παραπεταμένα.

Αντί να σκεφτώ το αποτέλεσμα του τεστ κλίσης μου, παίρνω κάθε αντικείμενο και το στριφογυρίζω στα χέρια μου για να απομνημονεύσω κάθε του λεπτομέρεια.

+ + +

Ξυπνάω απότομα ακούγοντας τα βήματα του Μάρκου στον διάδρομο ακριβώς έξω από την κρεβατοκάμαρα. Είμαι ξαπλωμένος στο κρεβάτι, με τα αντικείμενα σκόρπια στο στρώμα γύρω μου. Τα βήματά του επιβραδύνονται, καθώς πλησιάζει την πόρτα, κι εγώ σηκώνω τα μπουξί, τις μητρικές πλακέτες και τα κλώδια, και τα ρίχνω όλα ξανά στο μπαούλο· το κλειδώνω και χώνω το κλειδί στην τσέπη μου. Συνειδητοποιώ την τελευταία στιγμή, καθώς το πόμολο αρχίζει να γυρίζει, ότι το γλυπτό είναι ακόμα έξω, γι' αυτό το κρύβω κάτω από το μαξιλάρι μου και σπρώχνω το μπαούλο κάτω από το κρεβάτι.

Μετά ορμάω προς την καρέκλα και την απομακρύνω από το πόμολο για να μπορέσει ο πατέρας μου να ανοίξει.

Όταν μπαίνει, κοιτάζει την καρέκλα στα χέρια μου καχύποπτα.

«Τι κάνει αυτό εδώ;» με ρωτά. «Προσπαθείς να με κρατήσεις έξω;»

«Όχι, κύριε».

«Αυτή είναι η δεύτερη φορά που μου λες ψέματα σήμερα», λέει ο Μάρκουσ. «Δε μεγάλωσα ψεύτη γιο».

«Εγώ...» Δεν μπορώ να σκεφτώ να πω τίποτα, γι' αυτό κλείνω το στόμα μου και μεταφέρω την καρέκλα μου ξανά στο γραφείο μου, όπου ανήκει, πίσω ακριβώς από την τέλεια στοίβα των σχολικών βιβλίων.

«Τι έκανες εδώ μέσα και δεν ήθελες να το δω;»

Σφίγγω την πλάτη της καρέκλας δυνατά και κοιτάζω τα βιβλία μου.

«Τίποτα», απαντώ σχεδόν ψιθυριστά.

«Αυτό είναι το τρίτο ψέμα», λέει και η φωνή του είναι χαμη-

λή αλλά σκληρή σαν πυρόλιθος. Κάνει να με πλησιάσει κι εγώ οπισθοχωρώ ενστικτωδώς. Αντί να με πιάσει, σκύβει και βγάζει το μπαούλο κάτω από το κρεβάτι και μετά προσπαθεί να ανοίξει το καπάκι. Όμως αυτό δεν κουνιέται.

Ο φόβος τρυπώνει στο στομάχι μου σαν λεπίδα. Τραβώ το στρίφωμα του πουκαμίσου μου, αλλά δεν μπορώ να νιώσω τα ακροδάχτυλά μου.

«Η μητέρα σου ισχυριζόταν ότι αυτό ήταν για κουβέρτες», σχολιάζει. «Έλεγε ότι κρύωνες τα βράδια. Αλλά αυτό για το οποίο αναρωτιόμουν πάντα είναι, αν έχει ακόμα κουβέρτες μέσα, γιατί το κρατάς κλειδωμένο...»

Απλώνει το χέρι του, με την παλάμη του στραμμένη προς τα πάνω, και ζαρώνει το μέτωπό του. Ξέρω τι θέλει – το κλειδί. Και πρέπει να του το δώσω, επειδή μπορεί να δει τότε λέω ψέματα· μπορεί να δει τα πάντα για μένα.

Βάζω το χέρι στην τσέπη μου και μετά αφήνω το κλειδί στο χέρι του. Τώρα δεν μπορώ να νιώσω τις παλάμες μου... και αρχίζει εκείνη η αναπνοή... η ρηχή αναπνοή που έρχεται πάντα όταν ξέρω ότι είναι έτοιμος να εκραγεί.

Κλείνω τα μάτια μου, καθώς ανοίγει το μπαούλο.

«Τι είναι αυτά;» Το χέρι του κινείται απρόσεκτα ανάμεσα στα πολύτιμα αντικείμενα, σκορπίζοντάς τα αριστερά και δεξιά. Τα βγάζει έξω ένα ένα και μου τα πετά. «Για ποιο λόγο χρειάζεσαι αυτό... ή αυτό...»

Ζαρώνω, ξανά και ξανά, και δεν έχω κάποια απάντηση. Δεν τα χρειάζομαι. Δε χρειάζομαι τίποτε απ' όλα αυτά.

«Αυτό ζέχνει εγωισμό!» φωνάζει και σπρώχνει το μπαούλο από την άκρη του κρεβατιού, με αποτέλεσμα όλα τα περιεχόμενά του να σκορπιστούν στο πάτωμα. «Δηλητηριάζει αυτό το σπίτι με ιδιοτέλεια!»

Δεν μπορώ να νιώσω ούτε το πρόσωπό μου.

Τα χέρια του σκάνε με δύναμη στο στήθος μου. Παραπατάω και πέφτω πάνω στη συρταριέρα. Μετά τραβά το χέρι του προς τα πίσω, δίπλα από το πρόσωπό του, για να με χτυπήσει.

«Η Τελετή Επιλογής, μπαμπά!» λέω, με τον λαϊμό μου σφιγμένο από τον φόβο.

Σταματά, με το χέρι του υψωμένο, και ζαρώνω πάνω στη συρταριέρα, με τα μάτια μου τόσο θολά, που δεν μπορώ να δω. Συνήθως προσπαθεί να μην προκαλεί μώλωπες στο πρόσωπό μου, ειδικότερα σε μέρες όπως η αυριανή, όταν θα με κοιτάζουν τόσα άτομα περιμένοντας να επιλέξω.

Κατεβάζει το χέρι του και προς στιγμινή νομίζω ότι η βία έχει τελειώσει, ότι η οργή του έχει καταλαγιάσει.

«Καλά. Μείνε εδώ», διατάζει.

Το σώμα μου χαλαρώνει πάνω στη συρταριέρα. Ξέρω πολύ καλά ότι δεν πρόκειται να φύγει για να σκεφτεί και μετά να γυρίσει πίσω για να ζητήσει συγγνώμη. Δεν το κάνει ποτέ αυτό.

Θα επιστρέψει με μια ζώνη και οι κοκκινίλες που θα ζωγραφίσει στην πλάτη μου θα κρυφτούν εύκολα από ένα πουκάμισο και μια υπάκουη... Ανιδιοτελή έκφραση.

Γυρίζω από την άλλη, με ένα ρίγος να διαπερνά το κορμί μου. Αρπάζω την άκρη της συρταριέρας και περιμένω.

+ + +

Εκείνη τη νύχτα κοιμάμαι μπρούμυτα, με τον πόνο να τυλίγει κάθε σκέψη μου και τα σπασμένα αντικείμενά μου στο πάτωμα γύρω μου, αφού με χτύπησε μέχρι που αναγκάστηκα να χύσω τη γροθιά μου μέσα στο στόμα μου για να πνιξω μια κραυγή, ποδοπάτησε κάθε αντικείμενο μέχρι που έσπασε ή παραμορφώθηκε σε βαθμό που να μην αναγνωρίζεται, και μετά πέταξε το μπαούλο στον τοίχο τόσο δυνατά, που έσπασε το καπάκι από τους μεντεσέδες του.

Η σκέψη έρχεται στην επιφάνεια: *Αν επιλέξεις την Αυταπάραση, δε θα γλιτώσεις ποτέ από αυτόν.*

Σπρώχνω το πρόσωπό μου στο μαξιλάρι μου.

Αλλά δεν είμαι τόσο δυνατός, ώστε να αντισταθώ σε αυτή την

αδράνεια της Αυταπάρνησης, σε αυτόν τον φόβο που με ωθεί στο μονοπάτι που χάραξε ο πατέρας μου για μένα.

+ + +

Το επόμενο πρωί κάνω ένα κρύο ντους, όχι για λόγους οικονομίας, όπως διδάσκουν οι Ανιδιοτελείς, αλλά επειδή βοηθά την πλάτη μου να μουδιάσει. Ντύνομαι αργά με τα φαρδιά, απλά ρούχα των Ανιδιοτελών και στέκομαι μπροστά στον καθρέφτη του χολ για να κόψω τα μαλλιά μου.

«Άσε να το κάνω εγώ», λέει ο πατέρας μου από την άκρη του διαδρόμου. «Είναι η Μέρα της Επιλογής σου, άλλωστε».

Αφήνω την κουρευτική μηχανή στο ράφι και προσπαθώ να ισιώσω το σώμα μου. Στέκεται πίσω μου· αποστρέφω το βλέμμα μου καθώς η κουρευτική μηχανή αρχίζει να βουίζει. Υπάρχει μόνο μία θέση για τη λεπίδα, μόνο ένα μήκος μαλλιών που είναι αποδεκτό για έναν άντρα της Αυταπάρνησης. Μορφάζω καθώς τα δάχτυλά του σταθεροποιούν το κεφάλι μου, και ελπίζω να μην το βλέπει, να μη βλέπει ότι ακόμα και το πιο ελαφρύ άγγιγμά του με τρομάζει.

«Ξέρεις τι να περιμένεις», λέει. Καλύπτει την κορυφή του αυτιού μου με το χέρι του, καθώς σέρνει τη μηχανή πάνω στο πλάι του κεφαλιού μου. Σήμερα προσπαθεί να προστατεύσει το αυτί μου να μην τραυματιστεί από την κουρευτική μηχανή και χθες με χτύπησε με μια ζώνη. Νιώθω αυτή τη σκέψη σαν δηλητήριο που απλώνεται μέσα μου. Είναι σχεδόν αστείο. Σχεδόν θέλω να γελάσω.

«Θα μείνεις στη θέση σου. Όταν φωνάξουν το όνομά σου, θα προχωρήσεις να πάρεις το μαχαίρι σου. Μετά θα κόψεις το χέρι σου και θα ρίξεις το αίμα στο δεξί μπολ».

Τα μάτια μας συναντιούνται στον καθρέφτη και στο στόμα του σχηματίζεται κάτι σαν χαμόγελο. Αγγίζει τον ώμο μου και τότε συνειδητοποιώ ότι τώρα έχουμε σχεδόν το ίδιο ύψος, σχεδόν το ίδιο μέγεθος, παρόλο που ακόμα νιώθω πολύ πιο μικρόσωμος.

«Το μαχαίρι θα πονέσει μόνο για μια στιγμή. Μετά θα γίνει η επιλογή σου και θα τελειώσουν όλα», προσθέτει μετά.

Αναρωτιέμαι αν θυμάται καν τι έγινε χθες ή αν το καταχώ-νισσε ήδη σε ένα ξεχωριστό ντουλαπάκι μέσα στο μυαλό του, κρατώντας το τέρας, που αποτελεί τον μισό εαυτό του, μακριά από τον πατέρα, που αποτελεί τον άλλο μισό. Όμως εγώ δεν έχω αυτά τα ντουλαπάκια και μπορώ να δω όλες τις ταυτότητές του τοποθετημένες τη μία πάνω στην άλλη, τέρας και πατέρας και άντρας και ηγέτης του συμβουλίου και χήρος.

Και ξαφνικά η καρδιά μου χτυπά τόσο γρήγορα, το πρόσω-πό μου καίει τόσο πολύ, που σχεδόν δεν το αντέχω.

«Μην ανησυχείς μήπως δεν αντέξω τον πόνο», λέω άχρωμα. «Έχω εξασκηθεί πολύ».

Για μια στιγμή τα μάτια του είναι σαν μαχαίρια στον καθρέ-φτη και η δυνατή οργή μου έχει φύγει, έχει αντικατασταθεί από τον οικείο φόβο, αλλά το μόνο που κάνει εκείνος είναι να κλεί-σει τη μηχανή, να την αφήσει στο ράφι και να κατέβει τη σκά-λα, αφήνοντας εμένα να σκουπίσω τις κομμένες τρίχες, να τις πι-νάξω από τους ώμους και τον λαιμό μου, και να βάλω την κου-ρευτική μηχανή στο συρτάρι της στο μπάνιο.

Μετά γυρίζω στο δωμάτιό μου και κοιτάζω τα σπασμένα αντι-κείμενα στο πάτωμα. Τα μαζεύω σε μια στοίβα προσεκτικά και τα βάζω στο καλάθι των αχρήστων δίπλα στο γραφείο μου, κομ-μάτι κομμάτι.

Μορφάζοντας, σηκώνομαι όρθιος. Τα πόδια μου τρέμουν.

Εκείνη τη στιγμή, κοιτάζοντας τη γυμνή ζωή που έχω φτιά-ξει για τον εαυτό μου εδώ μέσα, τα κατεστραμμένα απομεινά-ρια των λιγουστών αντικειμένων μου, σκέφτομαι ότι πρέπει να ξεφύγω.

Είναι μια ισχυρή σκέψη. Νιώθω τη δύναμή της να αντηχεί μέ-σα μου σαν τον ήχο μιας καμπάνας, γι' αυτό το σκέφτομαι ξα-νά. *Πρέπει να ξεφύγω.*

Περπατώ προς το κρεβάτι και βάζω το χέρι μου κάτω από το μαξιλάρι, όπου το γλυπτό της μητέρας μου είναι ακόμα ασφα-

λές, είναι ακόμα μπλε και λάμπει στο φως του πρωινού. Το αφήνω στο γραφείο μου, δίπλα στη στοίβα με τα βιβλία, και βγαίνω από το δωμάτιό μου κλείνοντας την πόρτα πίσω μου.

Κάτω, είμαι υπερβολικά νευρικός για να μπορέσω να φάω, χώνω όμως ένα κομμάτι φρυγανιά στο στόμα μου, έτσι ώστε ο πατέρας μου να μη μου κάνει ερωτήσεις. Δε θα έπρεπε να ανησυχώ. Τώρα προσποιείται ότι δεν υπάρχω, προσποιείται ότι δε ζαρώνω από τον πόνο κάθε φορά που πρέπει να σκύψω για να σηκώσω κάτι.

Πρέπει να ξεφύγω. Είναι ένας ψαλμός τώρα, ένα μάντρα, το μόνο πράγμα από το οποίο μπορώ να κρατηθώ.

Τελειώνει το διάβασμα της εφημερίδας που εκδίδουν κάθε πρωί οι Πολυμαθείς, κι εγώ τελειώνω το πλύσιμο των πιάτων μου. Βγαίνουμε μαζί από το σπίτι χωρίς να μιλάμε. Διασχίζουμε το πεζοδρόμιο και χαιρετά τους γείτονές μας με χαμόγελο· όλα είναι πάντοτε σε μια τάξη για τον Μάρκουσ ΄Ιτον, εκτός από τον γιο του. Εκτός από εμένα. Εγώ δεν είμαι σε τάξη, είμαι σε συνεχή αταξία.

Όμως σήμερα χαίρομαι γι' αυτό.

Ανεβαίνουμε στο λεωφορείο και στεκόμαστε στον διάδρομο για να αφήσουμε τους άλλους να καθίσουν γύρω μας – η τέλεια εικόνα Ανιδιοτελούς ευλάβειας. Παρακολουθώ τους άλλους να ανεβαίνουν, Ειλικρινή αγόρια και κορίτσια που μιλούν δυνατά, Πολυμαθείς που σε κοιτάζουν επίμονα. Βλέπω τους άλλους Ανιδιοτελείς να σηκώνονται από τις θέσεις τους για να καθίσουν άλλοι. Όλοι πηγαίνουν στο ίδιο μέρος σήμερα – στον Πυρήνα, έναν μαύρο στύλο στο βάθος, με τις δυο κολόνες του να τρυπούν τον ουρανό.

Όταν φτάνουμε εκεί, ο πατέρας μου ακουμπά το χέρι του στον ώμο μου, καθώς πλησιάζουμε στην είσοδο, στέλνοντας κύματα πόνου σε όλο μου το σώμα.

Πρέπει να ξεφύγω.

Είναι μια απελπισμένη σκέψη, απλά ο πόνος την κάνει όλο και πιο δυνατή με κάθε βήμα, καθώς ανεβαίνω τα σκαλιά για να

φτάσω στον όροφο της Τελετής Επιλογής. Πασχίζω να αναπνεύσω, αλλά δε φταίνει τα πόδια μου που πονούν· φταίει η αδύναμη καρδιά μου, που γίνεται όλο και πιο δυνατή με κάθε δευτερόλεπτο που περνά. Δίπλα μου ο Μάρκος σκουπίζει σταγόνες ιδρώτα από το μέτωπό του και όλοι οι άλλοι Ανιδιοτελείς κλείνουν τα χείλη τους για να μην αναπνέουν με θόρυβο και φανεί ότι παραπονιούνται.

Σηκώνω τα μάτια μου στη σκάλα μπροστά μου και παίρνω φωτιά από αυτή τη σκέψη, αυτή την ανάγκη, αυτή την ευκαιρία να δραπετεύσω.

Φτάνουμε στον σωστό όροφο και όλοι σταματούν για να πάρουν μια ανάσα προτού μπουν. Το δωμάτιο είναι μισοσκοτεινό, τα παράθυρα καλυμμένα, τα καθίσματα τοποθετημένα γύρω από τον κύκλο με τα μπολ που περιέχουν γυαλιά, νερό, πέτρες, κάρβουνα και χώμα. Βρίσκω τη θέση μου στη γραμμή, ανάμεσα σε μια Ανιδιοτελή και έναν Ειρηνικό. Ο Μάρκος στέκεται μπροστά μου.

«Ξέρεις τι να κάνεις», λέει, και είναι λες και περισσότερο το λέει στον εαυτό του παρά σε μένα. «Ξέρεις ποια είναι η σωστή επιλογή. Το ξέρω ότι ξέρεις».

Εγώ απλά κοιτάζω κάπου πιο πέρα από τα μάτια του.

«Θα σε δω σύντομα», προσθέτει.

Κατευθύνεται προς τον τομέα της Αυταπάρνησης και κάθεται στην μπροστινή σειρά, μαζί με κάποιους από τους άλλους ηγέτες του συμβουλίου. Σταδιακά ο κόσμος γεμίζει τον χώρο, εκείνοι που ετοιμάζονται να επιλέξουν στέκονται σε ένα τετράγωνο στην άκρη, εκείνοι που παρακολουθούν κάθονται στις καρέκλες στη μέση. Οι πόρτες κλείνουν και ακολουθεί μια στιγμή ησυχίας, καθώς ο εκπρόσωπος του συμβουλίου της Γενναιότητας ανεβαίνει στο βήμα. Ονομάζεται Μαξ. Σφίγγει τα χέρια του στις άκρες του βήματος και μπορώ να δω, ακόμα κι από εδώ, ότι οι αρθρώσεις του είναι μελανιασμένες.

Μαθαίνουν να παλεύουν στη Γενναιότητα; Μάλλον ναι.

«Καλώς ήρθατε στην Τελετή Επιλογής», λέει ο Μαξ, με τη

βαθιά φωνή του να γεμίζει εύκολα το δωμάτιο. Δε χρειάζεται το μικρόφωνο· η φωνή του είναι αρκετά δυνατή, αρκετά ισχυρή για να εισχωρήσει στο κρανίο μου και να τυλιχτεί γύρω από τον εγκέφαλό μου. «Σήμερα θα επιλέξετε τις φατρίες σας. Ως αυτή τη στιγμή ακολουθούσατε το μονοπάτι των γονιών σας, τους κανόνες των γονιών σας. Σήμερα θα βρείτε το δικό σας μονοπάτι, θα φτιάξετε τους δικούς σας κανόνες».

Σχεδόν μπορώ να δω τον πατέρα μου να σφίγγει τα χείλη του με περιφρόνηση σε αυτή την τόσο χαρακτηριστική ομιλία από έναν Ατρόμητο. Ξέρω τόσο καλά τις συνήθειές του, που παραλίγο να το κάνω κι εγώ, αν και δε μοιράζομαι το συναίσθημα. Δεν έχω παγιωμένες απόψεις για τους Ατρόμητους.

«Πριν από πολύ καιρό οι πρόγονοί μας συνειδητοποίησαν ότι καθένας μας, κάθε άτομο, ήταν υπεύθυνος για το κακό που υπάρχει στον κόσμο. Όμως δε συμφωνούσαν στο τι ακριβώς ήταν αυτό το κακό», λέει ο Μαξ. «Κάποιοι είπαν ότι ήταν η ανεντιμότητα...»

Σκέφτομαι τα ψέματα που έχω πει όλα αυτά τα χρόνια για αυτή τη μελανιά ή για εκείνη την αμυχή, τις μισές αλήθειες που έλεγα όταν κρατούσα τα μυστικά του Μάρκου.

«Κάποιοι είπαν ότι ήταν η άγνοια, άλλοι η επιθετικότητα...»

Σκέφτομαι τη γαλήνη στους οπωρώνες των Ειρηνικών, την ελευθερία που θα έβρισκα εκεί από τη βία και τη σκληρότητα.

«Κάποιοι είπαν ότι αιτία ήταν ο εγωισμός».

Αυτό είναι για το καλό σου, έλεγε ο Μάρκος προτού πέσει το πρώτο χτύπημα. Λες και το να με χτυπήσει ήταν μια πράξη αυτοθυσίας· λες και τον πονούσε που το έκανε. Λοιπόν, δεν είδα να κουτσαίνει εκείνος στην κουζίνα σήμερα το πρωί.

«Και η τελευταία ομάδα είπε ότι έφταιγε η δειλία».

Ακούγονται μερικά γιουχαΐσματα από τη μεριά της Γενναϊότητας, ενώ οι υπόλοιποι Ατρόμητοι γελούν. Σκέφτομαι τον φόβο που με κατάπιε χθες βράδυ έως ότου δεν μπορούσα να νιώσω, δεν μπορούσα να ανασάνω. Σκέφτομαι όλα αυτά τα χρόνια που με μετέτρεψαν σε σκόνη κάτω από τη φτέρνα του πατέρα μου.

«Έτσι δημιουργήσαμε τις φατρίες μας: την Ειλικρίνεια, την Πολυμάθεια, την Ομόνοια, την Αυταπάρνηση και τη Γενναιότητα». Ο Μαξ χαμογελάει. «Σε αυτές βρίσκουμε διαχειριστές και δασκάλους και συμβούλους και ηγέτες και προστάτες. Σε αυτές βρίσκουμε την αίσθηση ότι ανήκουμε κάπου, την αίσθηση της κοινότητας, τις ίδιες μας τις ζωές». Καθαρίζει τον λαιμό του. «Αρκετά όμως. Ας περάσουμε στο θέμα μας. Προχωρήστε μπροστά, πάρετε το μαχαίρι σας και κάντε την επιλογή σας. Πρώτος, Ζέλνερ Γκρέγκορι».

Μοιάζει ταιριαστό ο πόνος από την παλιά ζωή μου να με ακολουθήσει και στη νέα, καθώς το μαχαίρι θα βυθίζεται στην παλάμη μου. Ωστόσο, ακόμα και σήμερα το πρωί δεν ήξερα ποια φατρία να επιλέξω ως καταφύγιο. Ο Γκρέγκορι Ζέλνερ κρατά το ματωμένο χέρι του πάνω από το μπολ με το χώμα, για να επιλέξει την Ομόνοια.

Η Ομόνοια μοιάζει να είναι η προφανής επιλογή ως καταφύγιο, με τη φιλειρηνική ζωή της, τους οπωρώνες με τη γλυκιά μυρωδιά, τη χαμογελαστή κοινότητά της. Στην Ομόνοια θα έβρισκα το είδος της αποδοχής που λαχταρούσα όλη μου τη ζωή, και ίσως, με τον καιρό, να μου μάθαινε πώς να νιώσω συμφιλιωμένος με τον εαυτό μου, πώς να νιώσω άνετα με αυτό που είμαι.

Όμως, καθώς κοιτάζω τους ανθρώπους που κάθονται σε εκείνον τον τομέα, με τα κόκκινα και κίτρινα ρούχα τους, βλέπω μόνο ολοκληρωμένους, θεραπευμένους ανθρώπους, ικανούς να επευφημήσουν ο ένας τον άλλο, ικανούς να στηρίξουν ο ένας τον άλλο. Είναι υπερβολικά τέλειοι, υπερβολικά ευγενικοί, για να καταλήξει κάποιος σαν εμένα στην αγκαλιά τους ωθούμενος από την οργή και τον φόβο.

Η τελετή προχωρά πολύ γρήγορα. «Ρότζερς Έλενα».

Επιλέγει την Ειλικρίνεια.

Ξέρω τι συμβαίνει στη μύηση των Ειλικρινών. Άκουσα ψιθύρους γι' αυτό στο σχολείο μια μέρα. Εκεί θα πρέπει να αποκαλύψω κάθε μυστικό, να το ξεθάψω με τα νύχια μου. Θα πρέπει

να γδάρω τον εαυτό μου ζωντανό, για να γίνω μέλος της Ειλικρίνειας. Όχι, δεν μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο.

«Λάβλεις Φρέντερικ».

Ο Φρέντερικ Λάβλεις, ντυμένος στα μπλε, κόβει την παλάμη του και αφήνει το αίμα του να σπάξει στο νερό της Πολυμάθειας, κάνοντάς το να πάρει μια πιο βαθιά ροζ απόχρωση. Μαθαίνω αρκετά γρήγορα, ώστε να μπορώ να γίνω μέλος της Πολυμάθειας, αλλά ξέρω αρκετά καλά τον εαυτό μου ώστε να καταλάβω ότι είμαι υπερβολικά ασταθής, υπερβολικά συναισθηματικός για ένα τέτοιο μέρος. Θα με έπνιγε, και αυτό που θέλω είναι να είμαι ελεύθερος, να μη με σύρουν σε μια άλλη φυλακή.

Δεν περνά πολλή ώρα μέχρι να φωνάξουν το όνομα της Ανιδιοτελούς που κάθεται δίπλα μου. «Έρασμους Αν».

Η Αν –άλλο ένα άτομο που δε βρήκε ποτέ να μου πει κάτι περισσότερο από μερικές κουβέντες– διασχίζει με αστάθεια τον διάδρομο προς το βήμα όπου στέκεται ο Μαξ. Δέχεται το μαχαίρι της με τρεμάμενα χέρια, κόβει την παλάμη της και κρατά το χέρι της πάνω από το μπόλ της Αυταπάρνησης. Είναι εύκολο για εκείνη. Δε χρειάζεται να ξεφύγει από κάτι, για την Αν είναι απλά μια φιλόξενη, ευγενική κοινότητα, στην οποία θα επιστρέψει. Και άλλωστε, κανείς από την Αυταπάρνηση δεν έχει πάρει μετάταξη εδώ και χρόνια. Είναι η πιο πιστή φατρία σε ό,τι αφορά τις στατιστικές της Τελετής Επιλογής.

«Ίτον Τομπάις».

Δεν αισθάνομαι νευρικός, καθώς διασχίζω τον διάδρομο προς τα μπόλ, παρόλο που ακόμα δεν έχω κάνει την επιλογή μου. Ο Μαξ μου δίνει το μαχαίρι κι εγώ τυλίγω τα δάχτυλά μου γύρω από τη λαβή. Είναι λεία και δροσερή – η λεπίδα καθαρή. Ένα καινούργιο μαχαίρι για κάθε άτομο και μια καινούργια επιλογή.

Καθώς προχωρώ στο κέντρο του δωματίου, ανάμεσα στα μπόλ, περνά δίπλα από την Τόρι, τη γυναίκα που μου έκανε το τεστ κλίσης. *Εσύ είσαι αυτός που πρέπει να ζήσει με τις επιλογές του*, είχε πει. Τα μαλλιά της είναι τραβηγμένα προς τα πίσω

και μπορώ να δω ένα τατουάζ να ξεπροβάλλει πάνω από το οστό της κλειδάς της, προς τον λαιμό της. Τα μάτια της αγγίζουν τα δικά μου με μια παράξενη δύναμη· της ανταποδίδω το βλέμμα σταθερά, καθώς παίρνω τη θέση μου ανάμεσα στα μπολ.

Με ποια επιλογή μπορώ να ζήσω; Όχι με την Πολυμάθεια ή με την Ειλικρίνεια. Ούτε με την Αυταπάρηση, το μέρος από το οποίο προσπαθώ να ξεφύγω. Ούτε καν με την Ομόνοια, καθώς είμαι πολύ τσακισμένος για να νιώσω ότι ανήκω εκεί.

Η αλήθεια είναι ότι θέλω η επιλογή μου να βυθίσει ένα μαχαίρι στην καρδιά του πατέρα μου, να τον τρυπήσει με όσο το δυνατόν περισσότερο πόνο, ντροπή και απογοήτευση.

Μόνο μία επιλογή μπορεί να το κάνει αυτό.

Τον κοιτάζω, νεύει προς το μέρος, κι εγώ κόβω βαθιά την παλάμη μου, τόσο βαθιά, που ο πόνος κάνει τα μάτια μου να δακρυσουν. Βλεφαρίζω για να διώξω τα δάκρυα και σφίγγω το χέρι μου σε μια γροθιά για να αφήσω το αίμα να μαζευτεί εκεί. Τα μάτια του είναι σαν τα δικά μου, ένα τόσο σκούρο μπλε, που σε ένα τέτοιο φως φαίνονται πάντα μαύρα, απλοί λάκκοι στο κρανίο του. Η πλάτη μου έχει ανατριχιάσει, το κολλαριστό πουνκάμισό μου γδέρνει το πληγιασμένο δέρμα εκεί, το δέρμα που τραυμάτισε ο πατέρας μου με εκείνη τη ζώνη.

Ανοίγω την παλάμη μου πάνω στα κάρβουνα. Νιώθω σαν να καίνε μέσα στο στομάχι μου και να με γεμίζουν ως επάνω με φωτιά και καπνό.

Είμαι ελεύθερος.

+ + +

Δεν ακούω τις επευφημίες των Ατρόμητων· το μόνο που ακούω είναι ένα κουδούνισμα.

Η νέα φατρία μου είναι σαν ένα πλάσμα με πολλά χέρια που απλώνονται προς το μέρος μου. Κινούμαι προς τη μεριά του και δεν τολμώ να κοιτάξω πίσω για να δω το πρόσωπο του πατέρα μου. Χέρια χτυπούν τα μπράτσα μου, με επαινούν για την επι-

λογία μου· κατευθύνομαι στο πίσω μέρος της ομάδας, με το αίμα να τυλίγεται γύρω από τα δάχτυλά μου.

Στέκομαι με τους άλλους μουσούμενους δίπλα σε ένα αγόρι από την Πολυμάθεια με μαύρα μαλλιά, το οποίο με αξιολογεί και με απορρίπτει με μια ματιά. Δεν πρέπει να είμαι και ιδιαίτερα εντυπωσιακός, με τα γκριζα ρούχα της Αυταπάρνησης, ψηλός και αδύνατος μετά την απότομη ανάπτυξη της περσινής χρονιάς. Το κόψιμο στο χέρι μου αιμορραγεί, το αίμα χύνεται στο πάτωμα και κυλά στον καρπό μου. Έκοψα πολύ βαθιά με το μαχαίρι.

Καθώς επιλέγουν οι τελευταίοι συνομήλικοί μου, τραβώ ανάμεσα στα δάχτυλά μου το στρίφωμα του φαρδιού πουκαμίσου της Αυταπάρνησης που φοράω, κι αυτό ξηλώνεται. Σκίζω μια λωρίδα υφάσματος από το μπροστινό μέρος και την τυλίγω γύρω από το χέρι μου για να σταματήσω την αιμορραγία. Δε θα χρειαστώ άλλο αυτά τα ρούχα.

Οι Ατρόμητοι που κάθονται μπροστά μας σηκώνονται όρθιοι αμέσως, όταν κάνει και το τελευταίο άτομο την επιλογή του, και τρέχουν προς τις πόρτες, μεταφέροντας κι εμένα μαζί τους. Γυρίζω προς τα πίσω ακριβώς προτού φτάσω στις πόρτες, ανίκανος να σταματήσω τον εαυτό μου, και βλέπω τον πατέρα μου να κάθεται ακόμα στην μπροστινή σειρά, με μερικούς Ανιδιοτελείς μαζεμένους γύρω του. Δείχνει άναυδος.

Μειδιώ. Εγώ το έκανα, εγώ ζωγράφισα αυτή την έκφραση στο πρόσωπό του. Δεν είμαι το τέλειο Ανιδιοτελές παιδί, καταδικασμένο να με καταπιεί το σύστημα ολόκληρο και να χαθώ στη λήθη. Αντίθετα, είμαι η πρώτη μετάταξη από την Αυταπάρνηση στη Γενναιότητα εδώ και πάνω από μια δεκαετία.

Γυρίζω και τρέχω για να προλάβω τους άλλους, καθώς δε θέλω να μείνω πίσω. Προτού βγω από την αίθουσα, ξεκουμπώνω το σκισμένο μακρουμάνικο πουκάμισό μου και το αφήνω να πέσει στο έδαφος. Το γκρι μπλουζάκι που φοράω από μέσα είναι κι αυτό πολύ μεγάλο, αλλά πιο σκούρο, και ταιριάζει περισσότερο με τα μαύρα ρούχα των Ατρόμητων.

Κατεβαίνουν τα σκαλιά με ορμή, ανοίγοντας τις πόρτες, γε-

λώντας, φωνάζοντας. Νιώθω ένα κάψιμο στην πλάτη, στους ώμους μου, στους πνεύμονες και στα πόδια μου, και ξαφνικά δεν είμαι σίγουρος για την επιλογή μου, γι' αυτούς τους ανθρώπους που διάλεξα. Είναι πολύ φασαριόζοι, πολύ άγριοι. Μπορώ να βρω μια θέση ανάμεσά τους; Δεν ξέρω.

Υποθέτω ότι δεν έχω επιλογή.

Χώνομαι ανάμεσα στην ομάδα, ψάχνοντας τους άλλους μουσικούς, αλλά μοιάζουν να έχουν εξαφανιστεί. Μετακινούμαι στο πλάι της ομάδας, ελπίζοντας να δω πού κατευθυνόμαστε, και βλέπω τις ράγες του τρένου να κρέμονται πάνω από τον δρόμο μπροστά μας, σε ένα κλουβί από δικτυωτό ξύλο και μέταλλο. Οι Ατρόμητοι ανεβαίνουν τη σκάλα και ξεχύνονται στην αποβάθρα. Στη βάση της σκάλας το πλήθος είναι τόσο πυκνό, που δεν μπορώ να περάσω, όμως ξέρω ότι, αν δεν ανέβω τη σκάλα σύντομα, ίσως να χάσω το τρένο, γι' αυτό αποφασίζω να περάσω σπρώχνοντας. Πρέπει να σφίξω τα δόντια μου για να εμποδίσω τον εαυτό μου να ζητήσει συγγνώμη, καθώς σπρώχνω με τους αγκώνες μου κόσμο, και η ορμή του πλήθους με ανεβάζει στα σκαλιά.

«Δεν είσαι κακός στο τρέξιμο», λέει η Τόρι, καθώς με πλησιάζει στην αποβάθρα. «Τουλάχιστον για Ανιδιοτελής».

«Ευχαριστώ», απαντώ.

«Ξέρεις τι θα γίνει μετά, έτσι;» Γυρίζει και δείχνει ένα φως στο βάθος, στο μπροστινό μέρος ενός τρένου που πλησιάζει. «Δε θα σταματήσει. Απλά θα επιβραδύνει λίγο. Και αν δεν καταφέρεις να ανέβεις, τελειώσεις. Θα μείνεις χωρίς φατρία. Είναι εύκολο να σε πετάξουν έξω».

Κουνώ το κεφάλι μου συμφωνώντας. Δεν εκπλήσσομαι που η δοκιμασία της μύησης έχει ξεκινήσει ήδη, ότι ξεκίνησε από τη στιγμή που φύγαμε από την Τελετή Επιλογής. Και δεν εκπλήσσομαι που οι Ατρόμητοι περιμένουν να αποδείξω την αξία μου. Παρακολουθώ το τρένο να πλησιάζει – μπορώ να το ακούσω τώρα να σφυρίζει πάνω στις ράγες.

Εκείνη μου χαμογελά. «Θα τα πας μια χαρά εδώ, έτσι δεν είναι;»

«Τι σε κάνει να το λες αυτό;»

Σηκώνει τους ώμους της. «Φαίνεται άνθρωπος που είναι έτοιμος να παλέψει... αυτό είναι όλο».

Το τρένο ορμά προς το μέρος μας και οι Ατρόμητοι αρχίζουν να ανεβαίνουν. Η Τόρι τρέχει προς την άκρη κι εγώ την ακολουθώ, αντιγράφοντας τη στάση του σώματός της και τις κινήσεις της, καθώς ετοιμάζεται να πηδήξει. Αρπάζει ένα χερούλι στην άκρη της πόρτας και σπρώχνει το κορμί της προς τα πάνω και μέσα, κι έτσι κάνω κι εγώ το ίδιο, προσπαθώντας στην αρχή να πιαστώ καλά, και μετά τραβώ το σώμα μου προς τα μέσα.

Όμως είμαι απροετοίμαστος για το γύρισμα του τρένου και παραπατάω, χτυπώντας το πρόσωπό μου πάνω στον μεταλλικό τοίχο. Πιάνω τη μύτη μου που πονάει.

«Καλό», λέει ένας από τους Ατρόμητους μέσα. Είναι πιο νέος από την Τόρι, με σκούρο δέρμα και φιλικό χαμόγελο.

«Η φινέτσα είναι για τους Πολυμαθείς φιγουρατζήδες», σχολιάζει η Τόρι. «Ανέβηκε στο τρένο, Άμαρ, αυτό έχει σημασία».

«Κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται στο άλλο βαγόνι όμως. Με τους άλλους μουούμενους», λέει ο Άμαρ. Με κοιτάζει, αλλά όχι με τον τρόπο που με κοιτούσε εκείνο το αγόρι μετάταξη από τους Πολυμαθείς πριν από μερικά λεπτά. Δείχνει να είναι περιέργος, σαν να είμαι κάτι αλλόκοτο που πρέπει να εξετάσει προσεκτικά για να το καταλάβει. «Αν είναι φίλος σου, υποθέτω ότι δεν υπάρχει πρόβλημα. Πώς σε λένε, Κούτσουρο;»

Το όνομά μου βρίσκεται στο στόμα μου αμέσως όταν μου κάνει την ερώτηση, και είμαι έτοιμος να απαντήσω με τον ίδιο τρόπο που κάνω πάντα, ότι είμαι ο Τομπάιιας Ίτον. Θα έπρεπε να είναι κάτι φυσικό, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν αντέχω να πω το όνομά μου δυνατά, όχι εδώ, όχι ανάμεσα στους ανθρώπους που ήλπιζα ότι θα γίνονταν οι καινούργιοι φίλοι μου, η καινούργια οικογένειά μου. Δεν μπορώ –και δε θέλω– να είμαι πια ο γιος του Μάρκουα Ίτον.

«Μπορείς να με αποκαλείς Κούτσουρο, δεν έχω πρόβλημα», λέω, δοκιμάζοντας τον απότομο τρόπο ομιλίας των Ατρόμητων

που έως τώρα είχα ακούσει μόνο στους διαδρόμους του σχολείου και μέσα στις τάξεις. Ο άνεμος εισβάλλει στο βαγόνι, καθώς το τρένο επιταχύνει, και είναι δυνατός, σφυροκοπάει στ' αυτιά μου.

Η Τόρι με κοιτάζει παράξενα και προς στιγμινή φοβάμαι ότι θα πει στον Άμαρ το όνομά μου, το οποίο είμαι σίγουρος ότι θυμάται από το τεστ κλίσης. Αλλά εκείνη απλά νεύει λίγο, κι εγώ, ανακουφισμένος, γυρίζω προς την ανοιχτή πόρτα, με το χέρι μου ακόμα στο χερούλι.

Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ως τώρα ότι θα μπορούσα να αρνηθώ να πω το όνομά μου ή ότι θα μπορούσα να δώσω ένα ψεύτικο, να δημιουργήσω μια νέα ταυτότητα για μένα. Εδώ είμαι ελεύθερος, ελεύθερος να μιλάω απότομα στους άλλους, ελεύθερος να τους αρνηθώ και ελεύθερος ακόμα και να πω ψέματα.

Βλέπω τον δρόμο ανάμεσα στα ξύλινα δοκάρια που στηρίζουν τις ράγες, μόλις έναν όροφο από κάτω μας. Όμως μπροστά οι παλιές ράγες αφήνουν τη θέση τους σε καινούργιες και οι αποβάθρες γίνονται πιο ψηλές, καθώς τυλίγονται γύρω από τις στέγες των κτιρίων. Η άνοδος γίνεται σταδιακά κι έτσι δε θα το είχα προσέξει, αν δεν κοιτούσα το έδαφος καθώς απομακρυνόμασταν όλο και περισσότερο από αυτό, καθώς ανεβαίναμε όλο και περισσότερο στον ουρανό.

Ο φόβος κάνει τα πόδια μου αδύναμα, γι' αυτό απομακρύνωμαι από την πόρτα και κάθομαι στις φτέρνες μου δίπλα σε έναν τοίχο, περιμένοντας να φτάσουμε εκεί που πηγαίνουμε, όπου κι αν είναι αυτό.

+ + +

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΤΟΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΟΥ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΤΟΝ ΑΛΛΑΖΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΘΑ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ

Μη χάσετε και
τα άλλα βιβλία
της σειράς!

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1400-3

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17441